

DE ERGERNISSEN VAN...

Comedienne Veerle Malschaert

“De meerderheid van de bevolking is licht mentaal gehandicapt”

Als u een trouwe *Flikken*-kijker bent, kent u Veerle Malschaert misschien beter als Carla, de vriendin van Raymond. Terwijl intussen de tiende en laatste reeks wordt ingeblikt, werkt de actrice aan haar eerste soloshow als stand-upcomedienne: *Supermarkt Malschaert*. Volgens haar website is ze ‘de grappigste vrouw van Vlaanderen volgens menig mongool’. Als u zich nu al persoonlijk aangesproken voelt, lees dan vooral niet verder.

Vrouwen met gevoel voor humor zijn even dun gezaaid als buikdanseressen in Kaboel. Helemaal mee eens. En ik mag dat zeggen, want ik ben zelf een vrouw. Tot ik Veerle Malschaert aan het werk zag tijdens een try-out van wat in oktober haar eerste soloshow als stand-upcomedienne zal worden: *Supermarkt Malschaert*.

Dat ging onder meer zo: “Nieuwe mannen? Dat lijken wel gidsen van het Davidsfonds. Tot ge er mee thuiskomt. Nog voor uw jas aan de kapstok hangt, plakken ze u tegen het behang. Strevers! Ze nemen u op hun schoot en lopen met u, al neukend, de hele living rond. Dat ge er fier op zijt dat ge uw orgasme kunt uitstellen, oké, maar het moet geen sportdag worden, hè.”

Als eerste vrouw in deze interviewreeks, mag ze zich eens ongebreideld opnaaien over de ergerlijke dingen des levens. Als daar zijn: trotse ouders, nachtwinkeluitbaters en de yin-yang-politie.

Bloggers

VEERLE MALSCHAERT: “Mijn boodschap aan bloggers: *get a life!* Die gasten komen naar comedy kijken, kennen daar geen bal van, maar zetten wel ongevraagd hun mening op hun site. Denken ze nu echt dat iemand op hun mening zit te wachten? En hebben die niks beters te doen? Die worden daar niet eens voor betaald. Wie zijn dat trouwens? Gefrustreerde *would be* comedians? Gasten die graag iets zouden kunnen, maar het niet durven en dus maar liever achter hun pc blijven zitten? Ga toch op café, man; doe iets.

»Veel van die bloggers zetten hun dagboek online. Ja, ge zijt vandaag opgestaan. Ja, ge hebt uw planten water gegeven. Maar wat kan ons dat schelen? Waarom wil iedereen tegenwoordig per se alles met iedereen delen? Aan al die gefrustreerde bloggers: *fuck off!* en hou uw bakkes!”

Het rookverbod

MALSCHAERT: “Het rookverbod zal op termijn leiden tot collectieve zelfmoord. Ik ga ermee akkoord dat je niet mag roken op vliegtui-

gen of in ziekenhuizen. Maar op café? Komaan, zeg! Als de ruimte groot genoeg is en er is een goed afzuigstelsel, dan kan je daar toch perfect roken? Blues- of jazzcafés waar niet gerookt mag worden, lijken trouwens wel pannenkoekenhuisjes. Zie je ons daar binnenkort al zitten met onze Fristi? Nee, bedankt. Dan blijf ik nog liever thuis.

»Ik heb een hekel aan regeltjes, maar nog meer aan mensen die het als hun levensdoel beschouwen om anderen op hun fouten te wijzen, waarschijnlijk omdat ze zelf zo’n miserabel leven leiden. Als je aan de kassa staat in de supermarkt, je rammelt van de honger en je bijt al van die reep chocolade die je weliswaar nog moet betalen, zal er altijd wel iemand daar commentaar op geven. Maar wat maakt het verdomme uit als je achteraf de verpakking laat scannen?

»Met sigaretten is het nog erger. Steek één sigaret op in een grote zaal en er zal altijd wel iemand ermee dreigen om de flikken te bellen. Maar man toch! Als er lucht genoeg is en iedereen staat er te roken, relativeer dat dan toch even. Tijdens de Zamu Awards (*nu de MIA’s; red.*) werd ik ooit terechtgewezen door

Wie is Veerle Malschaert?

Hoewel haar ouders gehoopt hadden dat ze hun supermarkt zou overnemen, koos Veerle Malschaert (32) voor het podium. Als freelance actrice speelde ze bij diverse theatergezelschappen (Het Paleis, NT Gent, Ontroerend Goed, Abattoir Fermé). Ze was ook een vaste waarde bij experimentele cabaretgroepen als De Wentelteeftjes en het mede door haar opgerichte Hertenkamp. Daarnaast manifesteerde ze zich als soulvolle blueszangeres. Ze speelde ook vele gastrollen in tv-series, zoals die van Carla in *Flikken*.

In 2006 was ze een van de vijf finalisten van *Comedy Casino Cup* (Canvas). Momenteel werkt ze aan haar eerste soloshow als stand-upcomedienne. Op 17 en 18 oktober gaat *Supermarkt Malschaert*, niet toevallig genoemd naar de zaak van haar vader, in première.

“Ik haat uitslovers in bed. Eén keer was het heel erg. Het leek wel een auditie voor Cirque du Soleil!”

een kerel van de AB. Hij trok die sigaret gewoon uit mijn mond, smeed die op de grond en duwde ze zelf uit. Is dat nu echt nodig? Kan die dat niet gewoon vragen? Die gast heeft waarschijnlijk thuis niks te zeggen en laat zich op dat moment even gelden. Lachwekkend. Ik heb de ene na de andere sigaret opgestoken. En steeds weer werd die uit mijn mond getrokken en uitgeduwd. Een dure grap. Maar het irriteert me mateloos als mensen overdrijven. In de AB nog wel, dat is dan zagezegd rock-’n-roll. En ondertussen zitten ze op het toilet waarschijnlijk wel coke te snuiven, maar daar heeft niemand last van. Want dat stinkt niet.

»En waarom moeten mensen beginnen te kuchen als jij een sigaret opsteekt terwijl ze drie meter verder staan? En moeten ze het er per se nog eens dubbel en dik inwrijven hoe geweldig ze dat rookverbod vinden? Ik vind het al erg genoeg dat ik buiten moet gaan staan om te roken. Laat me dus verder met rust.”

Arty farty theater

MALSCHAERT: “Sommige acteurs van *Familie* – ik ga geen namen noemen want ik ken ze

zelfs niet – zijn niet eens goed genoeg om in de lokale toneelvereniging van Poelkapelle te spelen. Dat heeft geen talent, maar wel een job. Terwijl er zo veel goeie acteurs zijn. Neem die dan toch.

»Ik ga graag naar theater, maar er zijn tegenwoordig zo veel slechte voorstellingen. Op sommige acteurs kan je gewoon een notenbalk zetten. Die spreken allemaal op hetzelfde toontje. Ik geloof daar geen bal van. En al die *arty farty shit*, ik krijg er gewoon de slappe lach van. Ze doen moeilijk omdat ze zelf niet eens weten wat ze daar staan te doen. Dan denk ik: 'Waar hebben ze die nu weer gehaald? Is dat een PWA'er misschien?' Er is vaak een totaal gebrek aan humor. Maar ze doen wel heel hoogdravend over de boodschap die ze gezegd verkondigen. Dan zeggen ze: 'We moeten terug naar de natuur' en dan smijten ze hele zakken potgrond op de balletvloer. Man toch! Ik probeer om dan niet te lachen, uit collegialiteit en respect, maar dat is moeilijk. Dat zulke dingen subsidies krijgen...

»Dat ze zichzelf zo ongelooflijk ernstig nemen, is nog het ergst van al. Sommige acteurs zeggen dat ze de eerste uren na een dramatische voorstelling niet kunnen functioneren. Wat een aanstellerij. Ga dan in therapie, hè!

»Acteurs hebben vaak zo'n air, zelfs een Robert De Niro heeft dat volgens mij niet. Als je in het piepkleine Vlaanderen op televisie komt, wil je dat dan asjeblief een beetje relativeren? In Brussel kennen ze je al niet eens meer. Dat komt dan ocharme op tv en begint al meteen naast z'n schoenen te lopen. Onbegrijpelijk."

Censuur

MALSCHAERT: "Onlangs werd een schilderij uit het BELvue Museum in Brussel gehaald omdat Boudewijn en Fabiola erop werden afgebeeld met honden met muilkorven. Uiteindelijk haalde het wel alle kranten en kent intussen iedereen dat schilderij. Fantastisch. Van Kloot Per W werden schilderijen uit een rusthuis gehaald omdat die aanstootgevend zouden zijn. Hebben bejaarden in het rusthuis dan geen recht op een beetje erotiek? Dat het hen lichtjes zou kunnen opwinden, zal allicht beter zijn voor hun bloeddruk dan door het venster zitten turen naar het kerkhof of naar de verpleegsters die tegenwoordig geen licht doorzichtige pakjes meer mogen dragen, maar wel van die afzichtelijke Crocs en die hen vaak behandelen als stoute kinderen.

»Kunstenaars en stand-upcomedians hebben de taak om dingen in vraag te stellen, om te shockeren. Maar tegenwoordig wordt alles steeds braver. Neem nu die antikoranfilm van Geert Wilders. Niemand wil die laten zien uit schrik voor aanslagen. Maar toon die toch gewoon! Niet omdat ik achter die film sta, maar omdat iedereen moet kunnen zeggen wat hij denkt. Als stand-upcomedian moet je met alles kunnen lachen, ook al krijg je daardoor joden of moslims op je dak. Waar is trouwens hun gevoel voor humor eigenlijk? Of is dat al ontploft? Ze zullen toch eens moeten leren om alles een beetje in perspectief te plaatsen.

“Mijn Marokkaanse ex zei bij elke ruzie dat ik een hoer was. Eerst dacht ik dat hij Tourette had, maar blijkbaar zat dat in zijn cultuur.”

»Ik lach in mijn show met mongolen. Daar lach je niet mee, vinden mensen, zeker als ze wat verder buiten de stad wonen. Moppen over moslims of gehandicapten liggen in provinciale nesten vaak moeilijk omdat de mensen er daar amper mee geconfronteerd worden. Moet ik dan mijn been halflam slaan en er naast gaan liggen misschien? Moet ik er medelijden mee hebben? Gaat die mens zich dan beter voelen? Wat ben je nu met medelijden? Als ik kots, heb ik er ook niks aan dat je zelf begint te kotsen, maar wel dat je mijn kots opruimt.

»Ik doe trouwens een sociaal artistiek project met gehandicapten. Ik vind die mensen fantastisch. Ik voel me vaak meer verwant met hen dan met andere mensen. Maar ik vind ook

dat ik met hen moet kunnen lachen. Zo stel je ze gelijk.

»In mijn show zit ook iets over Marokkanen. Mijn vader zei me nadat hij het gezien had: 'Veerle, zou je daar niet wat mee oppassen? Straks maak je nog wat mee.' Zijt ge nu helemaal op uwe kop gevallen? Mag ik daar dan niks meer over zeggen?"

Arabieren en Paki's

MALSCHAERT: "Mag ik dan niet meer zeggen dat ik me kan ergeren aan het soort Arabieren in Brussel dat me aankijkt alsof ik een hoer ben omdat ik een rok – tot aan de kniel – draag en niet gesluierd ben? Daar krijg ik het van! En ik ben verre van een racist. Ze spreken

zich misprijzend of afkeurend uit over westerse vrouwen en hoe ze gekleed gaan, terwijl ze er stiekem op geilen. Ze verwachten dat elke vrouw maagd is of zeer zedig; maar zelf knijpen ze de katjes in het donker. Ik heb een tijdlang een relatie gehad met een Marokkaan. Bij elke ruzie zei hij dat ik een hoer was. Eerst dacht ik dat hij Gilles de la Tourette had, maar blijkbaar zat dat gewoon in zijn cultuur.

»Er is ook iets met die Paki's. Die nachtwinkeleigenaars – met alle respect – stinken vaak uren in de wind. Dan kom ik daar toe, lekker fris gewassen, vraag ik een pakje sigaretten en dan smijten ze het wisselgeld altijd van ver in mijn hand alsof ik lepra heb. Man, doe toch niet alsof ik een aidspatiënt ben met open wonden, terwijl uw penetrante zweetgeur de klanten al velt van zodra ze binnenstappen!”

De yin-yang-politie

MALSCHAERT: “Ik krijg de kriebels van mensen die me vertellen hoe ik moet leven en vooral hoe ik moet eten. De yin-yang-politie noem ik ze; mensen die overdreven bio en gezond eten. Zo had ik ooit voor mensen gekookt: moussaka. Na het eten vertelden ze me dat ik dingen had gecombineerd die je eigenlijk niet mag combineren en dat er ingrediënten in het eten zaten die kankerverwekkend waren. Maar ze hadden dus wel eerst al die moussaka naar binnen gewerkt. Dat ze zichzelf verzuren met hun ‘gezond’ eten en hun ‘verantwoord’ leven zonder drank of drugs, maar dat ze verdomme uit mijn bord blijven; dat ze stikken in hun krop biosla!

»Ook hoogst irritant zijn van die mensen die hun kind verwelkomen als een nieuwe dalai lama. Want: ‘O, wat is die kleine toch fantastisch. En ja, ze bijt wel alle kinderen in de crèche, maar dat komt omdat ze zo actief is.’ Onlangs was er zelfs een item in het journaal over het feit dat onze kinderen op steeds la-

tere leeftijd afscheid nemen van hun kakje. Man, is dat tegenwoordig al nieuws? Ze maken verdorie serreplanten van die kinderen. Eén keer kuchen en ze staan er al mee bij de dokter. Als er een windje opsteekt, zijn ze weg. Laat ze toch een keer tegen de kachel lopen. Laat ze maar eens uit een boom vallen of van de trap.”

Uitslovers

MALSCHAERT: “Tijdens de Gentse Feesten heb ik ooit met een zwarte gedanst. Dat was niet de eerste keer overigens, maar het was fantastisch. Van in het begin gaf die man een volledige exposé, compleet op maat van de muziek, over hoe hij met mij zou vrijen. Dat was zo eerlijk, zo rechtuit, dat het bijna charmant werd. Maar die gast zat daar met een erectie, man dat leek wel een matrak! Ik had schrik dat ik er een fameuze blauwe plek aan zou overhouden. Ik heb hem vriendelijk bedankt voor het aanbod, en hij zei me dat hij het jammer vond. Meer moet dat ook niet zijn. Die man heeft geen cola aan mij verspild en heeft geen uren tegen me moeten lullen. Dat doet de rest wel; urenlang tegen je lullen aan de toog, maar niet *to the point* komen. Pas op, ik ben niet het soort vrouw dat je zomaar kan opscharrelen. Maar vaak steken mannen uren tijd in je en hoor je pas achteraf wat ze eigenlijk wilden. Dat ze dat dan toch gewoon vragen! Maar nee, ze blijven zich maar uitsloven, ook in bed. Eén keer was het echt erg. Dat leek wel een auditie voor Cirque du Soleil. Ik voelde me net in een turnles. En ik had er helemaal niks aan.

»Als je uitgaat, zie je hem vaak, de nieuwe man, in zijn spannend, strak T-shirt, zonnebankbruin. Als die zijn broek uitdoet, zit er gegarandeerd een string onder. Dan lig je toch gewoon in een deuk? Al die hulpstukken zijn een echte afknapper; epauletten, pruijkjes, *fond de teint*. Uitgekleed schiet daar nog maar de helft van over. Waarom doen ze dat toch? Het moet hilarisch zijn als dat soort mannen en vrouwen elkaar tegenkomen. Hij epauletten en een haarstukje – zij vulling in haar beha en iets dat haar buik plat en haar poep omhoog duwt. Ik zie ze al in hun blootje liggen; twee papzakjes, twee vormeloze hoopjes vel.

»Wat ik ook haat, zijn mannen die een vrouw als een trofee zien. Die een jongere vrouw willen omdat ze hun eigen leeftijd niet aankunnen. Oké, hij vindt mijn borsten te klein? Ik wil ook geen vent die een grotere cup heeft dan ik. En hij vindt het niet leuk dat ik een buikje heb? Ik hou ook niet van mannen die eruitzien alsof hun water elk moment kan breken.”

‘Zoek de zeven fouten’-vrouwen

MALSCHAERT: “Ik hou wel van vrouwen. Het zijn mooie wezens. Maar ze zien elkaar te vaak als concurrenten. Vrouwen maken meteen een scan van andere vrouwen: *zoek de zeven fouten*. Terwijl mannen gewoon naar de borsten en de billen kijken. Veel vrouwen vinden je ook alleen maar leuk als het niet zo goed met je gaat. Dan kunnen ze met jou over hun miserie praten. Want zij hebben alles al meegemaakt wat jij nu doormaakt, maar dan nog tien keer erger.

»Ik ben het er niet mee eens dat vrouwen geen gevoel voor humor hebben, maar ik begriep wel best dat mannen dat op den duur gaan denken. Veel vrouwen kunnen inderdaad echt nergens om lachen, waarschijnlijk omdat ze overal een bedreiging in zien.”

Dikke Flikken

MALSCHAERT: “Ik kan het niet verdragen dat mensen 20 km/u rijden met de auto. Neem dan de fiets. Hoewel: verkeersaggressie is nog erger. Ik heb eens meegemaakt dat ik mijn armen in de lucht hield naar een andere bestuurder omdat die pertinent weigerde mij ertussen te laten. Die man – een boom van een vent – stapte uit zijn wagen, kwam als een gek naar me toegelopen – ‘*Sale pute!*’ – en begon daar met zijn vuisten op mijn auto te trommelen en te stampen. Zo’n type dat z’n vrouw aframmelt. Ik was echt kwaad. Ik kreeg direct zin om kak in zijn brievenbus te gaan steken.

»En dan stap je daar dus mee naar de politie: je hebt zelfs zijn nummerplaat genoteerd, maar dan kunnen ze daar ‘helaas niks aan doen’. Dan kom je terecht bij iemand die achter zijn computer zo’n beetje vadsig zit te wezen en eindeloos traag typt. En dan denk je; sta jij in voor onze veiligheid? Als jij straks de achtervolging moet inzetten, man toch! Omvergeschoten zult ge allicht niet worden, want die kogel zal waarschijnlijk wel ergens in uw vet blijven hangen.”

Roddels

MALSCHAERT: “Waarom vinden mensen het seksleven van een politicus belangrijker dan wat hij doet? Wat mij betreft mogen die mensen gerust in een clownspak een aap neuken – op voorwaarde dat dat beest dat ook lekker vindt, natuurlijk. Wat kan mij dat schelen? En wie zijn die mensen die vaak in die roddelbladen staan, een soort vierderangs-BV’s. Het interesseert me niet om zelf in die molen mee te draaien. Waarom zouden mensen willen weten wat ik kook of dat mijn hond ziek is?

»Ik stapte ooit een café in Gent binnen, een heel volks, zeg maar marginaal café, en iedereen begon ineens te roepen; (*in plat Gents*) *Moa, da’s Carla, Carla van Flikk’n!* En ineens sprongen ze allemaal op mij. De een had zijn hand op mijn billen liggen, de ander sloeg zijn arm om mijn schouder en ik moest handtekeningen zetten op handen, knieën, zelfs op een portefeuille. Toen ik aarzelde, zei die vrouw; ‘*Ik zeg da je ‘t goat zettel!*’ ‘*En wie is die postkaarte doa?*’ vroegen de mannen in het gezelschap, wijzend naar mijn vriend. Nadat ik een uur bij wijze van spreken gekidnapte zat tussen hen, vijf pinten had moeten leegdrinken en vriendelijk geantwoord had op al hun waanzinnige vragen, zei ik dat ik toch even bij mijn vriend en zijn vrienden wilde gaan zitten. En toen waren ze kwaad. Ik kreeg niet eens een goeiedag terug toen we vertrokken.

»En even daarvoor wilden ze allemaal een rolleke in *Flikken*. Ze hadden me gevraagd waar ik woonde. In Gent. ‘Ah ja, want gij zijt daar flik.’ Dat mensen niet eens realiteit van fictie kunnen onderscheiden. Onvoorstelbaar. Tja, als je eens goed rondkijkt, kan je niet anders dan vaststellen dat de meerderheid van de bevolking licht mentaal gehandicapt is.”

Tekst: Peggy Huygelen

Foto's: Filip Naudts